

Hr. Pinstrup nøje tænke over, hvad det er for en Minister, han her har faaet. Det er en Minister, der siger: I Landbrugere har ganske særlige Forpligtelser overfor Stat og Samfund, for I har taget Landets Jord i Besiddelse, men et stort rigt Millionselskab, som ikke lægger Beslag paa mere end en Smule goldt Sand nede ved Stranden, hvor der ingenting kan vokse, har virkelig ingen særlige Forpligtelser overfor Land og Folk, og hvis man paalægger det for haarde Vilkaar her i Landet, hvis man beskatter det for stærkt, saa tyer det hen til et andet Land, hvor Vilkaarene er bedre. Det er den ærede Udenrigsministers Opfattelse af disse Forhold. Her er meget Agitationsstof til Brug ved de kommende Møder for ærede Medlemmer af Regeringspartiet, hvis de vil indlade sig nærmere paa denne Sag.

Man har forsvaret Direktør Colds Aktieindkøb og Salg den Gang med, at det i Virkeligheden var en patriotisk Bedrift. Vi ved jo, at naar Kapitalisterne tjener Penge, gør de det aldrig for selv at tjene Penge, det kunde ikke falde dem ind, Pengene er dem saa rasende ligegyldige, de har altid et ophøjet Formaal dermed, og i Regelen er det Fædrelandet. Saaledes har man ogsaa sagt her. Da man dog ikke helt i alle Blade turde eller kunde benægte, at Direktør Cold havde spekuleret i sit eget Selskabs Aktier, saa gik man over til først forblommet og senere lidt tydeligere at sige: Ja men, han havde et stort og ophøjet patriotisk Formaal, det gjaldt om at drage Aktier fra Tyskland her til Danmark. Denne Forklaring var ganske taabelig, og ærede Medlemmer ser nu gennem det Citat, jeg her har anført, hvordan Direktør Cold selv ser paa Spørgsmaalet om Fædrelandskærlighed og Patriotisme. Forklaringen var, som sagt, ganske taabelig, det Formaal kan man ikke naa ved at købe Aktier ind og sælge dem igen paa Københavns Børs i 1915 og 1916 til Kreti og Pleti, til hvem der vil, paa et Tidspunkt, da Københavns Børs myldrede med Opkøbere af alle mulige Farver og Racer. Hvis man vilde naa det Formaal, skulde det ikke være Direktøren, der som Privatperson indkøbte Aktierne i Udlandet og som Privatperson solgte dem med privat Fortjeneste — og en meget stor Fortjeneste — men saa skulde det være Selskabet eller en Bank, der for Selskabet indkøbte Aktierne og sørgede for, at de blev her i Landet. Forklaringen var altsaa ganske taabelig, en Forlegenhedsudflugt.

Der var de første Dage af Marts nogen

Fare for, at Fragtskatten skulde gaa igennem, og da saa dette store Spring kom fra 15. til 16. Marts, 10½ Point, og Aktierne gik op i 270, ansaa Glückstad og Cold det for klogt nu at realisere; Gevinsten har aabenbart været meget stor. Saa fortsættes alligevel Stigningen, „Berlingske Tidende“ advarer, det hjælper ikke, og saa gaar det med en mægtig Kamp mellem Baissen og Haussen de følgende 3 Maaneder. Da udbeder „Berlingske Tidende“ sig et Interview med Direktør Cold. Dette Interviews Fremkomst og de nærmere Forhold derved er af en højst mærkværdig Art, og jeg beklager derfor meget, at den højtærede Justitsminister — jeg sagde det allerede i Gaar — ikke har villet lade dette Forhold underkaste en nærmere Undersøgelse i Bankkommissionen, men endog ligefrem har forbudt det, skønt „Berlingske Tidende“ under en Polemik med „Politiken“ har erklæret sig villig til at underkaste sig en Undersøgelse, men ganske vist fandt det komisk. Samtidig var ogsaa det ærede Medlem Hr. Pürschel ude og sagde, at det kunde der slet ikke være Tale om, Bankkommissionens Opgave var ganske begrænset. Men det havde været i høj Grad rimeligt, for havde vi faaet dette nærmere undersøgt, vilde vi have en Mulighed for at faa kastet et blændende Lys over hele Jobbe- og Svindelperioden. Men Justitsministeren har ligefrem forbudt Bankkommissionen at tage sig deraf. Jeg tror dog ikke, at Justitsministeren er i Stand til at udstede et saadant Forbud, men at Kommissionen vilde være i Stand til paa egen Haand at tage dette Spørgsmaal op til Undersøgelse; jeg vil meget henstille, at det sker.

Da Direktør Cold faar Opfordringen til at udtale sig om „Det forenede Dampskibsselskab“s Aktiers virkelige Værdi, gaar der et Par Dage, inden han gør det. Da han gør det, Mandag den 10de. sker der imidlertid det højst ejendommelige, at hans Udtalelse, som er en ganske kort og saglig ubegrundet Erklæring om, at Aktiernes Værdi kun er 205, bliver henliggende paa „Berlingske Tidende“s Kontor en hel Børsdag, den bliver ikke offentliggjort næste Morgen, den kommer heller ikke i Bladets Eftermiddagsudgave, den kommer først, da Børsen var forbi, i Bladets Aftenudgave den 11. Juli. Den har i Mellemtiden, som det er oplyst, ligget i Redaktør Christian Gulmanns Skrivebordsskuffe, men den har ikke ligget saa forseglet og aflaaaset, at der ikke er sivet noget ud derom. Der er 3 Mennesker, der har kunnet kende noget til Erklæringen, Direktør Cold selv og Redak-